

Kábultan néztem azt az arcot. A metróállomások fényei tovasuhantak, észre se vettem. Mit lehet tenni, ha látásunk egy pillantással nem képes teljességükben megragadni a dolgokat, és egy eszményi kép csak üres vázlatként marad

12 Czesław Miłosz

LENNI

– de miért nem a látvány egésze? –, és rózsás fehérségbe metszett két nyílás, bennük sötéten ragyogó láva. Beinni ezt az arcot, és úgy megőrizni, hogy az összes tavaszi ág, fal, hullám a háttérében legyen; a sírásával, nevetésével együtt tizenöt évvel korábbra, harminccal későbbre hozni. Birtokolni. Még csak nem is megkívánva. Ahogy lepkét, halat, virágszálat, csakhogy titokzatosabb azoknál.

Hát ide jutottam annyi próbálkozás után, hogy néven nevezsem a világot! Nem tudok többet, mint elismételni a legmagasrendűbb egyedi tanúságtételt, amin túl semminek nincs hatalma: Én vagyok – Ő van. Ordítsatok, fújjátok meg a trombitákat, vonuljatok ki ezrével, ugráljatok, szaggassátok meg ruhátokat ezt az egyet ismételve: Ő van!

A Raspail¹-nál szállt ki. Én maradtam a létező dolgok miriádjával. Szivacs, melynek fáj, hogy nem tud vízzel telítődni. Folyó, melynek fáj, hogy a fák és a felhők tükörképei nem fák és felhők.

Szilágyi Mihály fordítása

